

DALŠÍ STĚHOVÁNÍ

Po půl roce bydlení na ubytovně se rodiče konečně rozhodli, že nastala ta pravá chvíle udělat další změnu. Viděli, že už to úplně nevyhovuje, že už s bráchou nejsme úplně malí, takže je potřeba pronajmout si něco většího. Proto si pronajali malinkatý rodinný domek v centru Říčan, kde jsme pak bydleli asi osm let.

Přesně v tomhle pokoji jsem se naučil stojku :).

byl zvyklý z raného dětství. Přeskakoval jsem zídky a lezl po zábradlí a skákal na stromy.

To neuniklo pozornosti kluků z ulice. I když jsem na novém místě neměl ještě žádné kamarády a nikoho jsem tam ze začátku neznal, začal jsem navazovat první kámošství. Trochu jsem se obával, jak se na mě budou kluci z ulice dívat, ale nedívali se nijak zvláštně.

Moje obavy, že hned poznají, že jsem cizinec a dají mi to sežrat, se docela rychle rozplynuly. Nic takového se tenkrát nestalo. Během těch dvou prázdninových měsíců jsme se s bráchou jakž takž otrlali a našli jsme si kámoše ve stejném věku.

I s nimi jsme se školili v českém jazyce. Bylo to něco jako doučování u televize. Šlo to takhle najednou velice rychle.

I tyhle první prázdniny v Česku utekly stejně jako každé jiné velice rychle a my jsme v září museli nastoupit do české školy.

Byl to dost starý barák, bylo v něm vlhko a plíseň. No prostě nic moc extra supr-čupr to nebylo. Ale byl to náš domov a nám to úplně bohatě stačilo! Byli jsme z toho s bráchou na větvi.

Pak jsme už na bednu mohli čučet v klidu v obýváku.

Ale čumět na telku se taky nedalo věčně. Já musel znovu na vzduch. Ven. Na ulici a do parku. Opět jsem nutně potřeboval pohyb!

Vyběhl jsem tedy na ulici. Hledal jsem tam hned vhodná místa a pak jsem zkoušel to, na co jsem

V ČESKÉ ŠKOLE

V září roku 2002 jsme s bráchou šli poprvé do české školy. Nastoupili jsme každý o třídu níž, než jsme měli jít na Ukrajině, takže já jsem si zopakoval třetí třídu a brácha šel znova do první.

Nástup proběhl v relativním klidu a my se dokázali v podstatě ihned aklimatizovat. Ve třídě nás bylo něco okolo dvaceti pěti. Mí „hodní“ spolužáci mě okamžitě učili říkat sprostá slova, která tak krásně ovládali, a naváděli mě, abych je říkal paní učitelce. Samozřejmě že jsem to taky dělal v rámci utužování přátelství. Ovšem to jsem netušil, že jsou to ošklivá slova, která se říkat nemají, a proto mě poznámky neminuly. Ale mám trochu pocit, že paní učitelka byla dobrá psychologka a chápala mou motivaci k takovému jednání, a tak tomu nepřikládala zas až takový význam, což bylo docela štěstí.

Se všemi ve třídě jsem se nějak tak skamarádil, někteří na mě sice koukali divně, ale to mi bylo jasné, byl jsem přeci cizinec. Celkově to bylo v pohodě. Ale – jako vždy a všude musí být nějaký ALE – až na Lukáše!

S mým novým spolužákem Lukášem jsme si každopádně od začátku nějak moc nesedli. On byl velicej, mohutnej, ale ne že by byl tlustej, byl snad jenom silnější. Prostě hromotluk. A s ním jsme se, jak jinak, hned raflí.

Kdo mě najde jako první? Ach jo, já jsem ale vypadal... :D :D!